

Блакитне місиво, із іскри весь,
Поставив лапу впоперек рівнини,
І все земне поринуло в рівняння:
Вода — цей світ і потойбіччя вісь,

Клинописом трава. З чавунних ваз,
Розсаджуючи пристрої світанку,
Світи вершилися з амебного відтинку.
“За вухо океан візьму і об’явлюсь,

В клітини вбгавши те, що поза часом,
Щоб коренем нерозділимих чисел,
Глухих початків, первнів без наймення”.

Веселка проступала крізь тумани.
І по стеблині — вогняний канал —
Купали відображення коня.